

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίον Οὐσσάρ : Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μανουὴλ Γορζαλές : Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, μετάφρ. Σ. ** (συνέχεια). — Γαβριὴλ Πρεβόστ : Ἡ ΔΟΥΛΗ, μετάφρασις Δ. Μ. (συνέχεια καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

— Ἐμπρός ! ἀπάντησόν μοι εἰς δ,τι σ' ἐρωτῶ, ἄθλιε ! (σελ. 662).

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

— Ἄρκει, ἄρκει ! εἶπον τότε ἐγερθεῖς, αἱ ἐριδες δὲν μὲ ὠφελοῦσιν.

Ὁ πρόεδρος διέταξε τότε τὸν Ἀντώνιον ν' ἀποσυρθῆ.

— Διακαρτέρουμαι ἐπισήμως ἐναντίον

τῆς καταθέσεως τοῦ μάρτυρος τούτου, εἶπεν ὁ κηδεμὼν μου.

— Τὸ συμβούλιον θὰ συνδυάσῃ καὶ θὰ ἐκτιμήτῃ ὅλα τὰ γεγονότα, εἶπεν ὁ Γράγγερ. Τώρα θὰ παρακαλέσωμεν τοὺς κυρίους ἰατροὺς νὰ προβῶσιν εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῶν καί, ἔφρου συντάξωσι τὴν κατὰ τύπου ἰατρικὴν τῶν ἐνδείξιν, τότε τὸ συμβούλιον θ' ἀποφασίσῃ.

Ἡ ἰατρικὴ ἀνάκρισις ἤρξατο ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ἐμελλον νὰ φιμώσω τὰ στόματα τῶν ἐχθρῶν μου, ἐφθασεν. Εἰς τὰς πρώ-

τας ἐρωτήσεις τῶν ἰατρῶν ἀπήντων εὐστόχως καὶ τολμηρῶς.

— ὦ ! μὴ μ' ἐκλαμβάνετε ὡς δειλὸν παιδίον, ἀνέκραξα ὑπερηφάνως· δύναμαι ἀτράχως νὰ ὑποστῶ τὰς δοκιμασίας σας καὶ νὰ σας βοηθήσω μάλιστα εἰς τὸ γὰ μ' ἐξετάσητε. Δέν θα καταδεχθῶ ν' ἀπαντήσω εἰς τοὺς λιβέλλους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου ἠκούσατε, οὔτε ν' ἀντικρούσω τὰς καταθέσεις τῶν ἀναξιοπίστων μαρτύρων, τοὺς ὁποίους προσήγαγον ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τούτου. Οὐδὲν ἐξ

αὐτῶν. Εἰς ἐξ ὑμῶν μ' εἶδε προσβληθέντα ὑπὸ μνησιγίτιδος καὶ μὲ ἤκουσε παραλογιζόμενον· δὲν ἀγνοεῖτε δὲ ὅτι, ἂν πραγματικῶς ἔπασχον ὑπὸ διανοητικῆς διαταράξεως, δυσκόλως θὰ ἐσωζόμεν ἕκ τοῦ πυρετοῦ ἐκείνου. Ἄς λησμονήσωμεν λοιπὸν τὸ παρελθόν. Ἡ μονομανία δὲν ἔχει ἴδια φυσικὰ φαινόμενα. Λέγουσιν ὅτι εἶμαι παράφρων, διότι ἡ ἀσθένεια αὕτη εἶνε κληρονομικὴ· ἀλλ' εἶνε τοῦτο λόγος ἀποχρῶν, ὅπως σὰς πείσῃ ὅτι εἶμαι πραγματικῶς παράφρων; Ἐρωτήσατέ μοι, κύριοι, εἶμαι ἔτοιμος!

— Δὲν ἠσθάνθητέ ποτε ἀνησυχίας ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἀπειλεῖσθε ὑπὸ τοιαύτης φοβερᾶς ἀσθενείας; ἠρώτησεν ὁ δόκτωρ Δελάτρ.

Πρὸς στιγμὴν ἐσκέφθην ν' ἀποφύγω τὴν ἐρώτησιν ταύτην· ἀλλὰ, σκεφθεὶς πάραυτα τὴν Ἀρτέμιδα, ἠρυσθρίασα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔμελλον νὰ ψευθῶ.

— Ναί, ἐδοκίμασα πολλὰς ἀνησυχίας καὶ πολλοὺς φόβους, τὸ ὁμολογῶ, ἀπήντησα· ἐφοβούμην τὸν κίνδυνον, τὸν ὁποῖον διέτρεχον· ἀνέγνωσα πολλὰ περὶ παραφροσύνης συγγράμματα καὶ πολλάκις ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας ἔμενον ἀκίνητος, ἀναλογιζόμενος τὰ συμπτώματα αὐτῆς... Τοῦτο δι' ἐμὲ ἦτο μαρτύριον· ἀλλ' εὐτυχῶς, ὡς βλέπετε, αἱ διανοητικαὶ μου δυνάμεις δὲν διαταράχθησαν ποσῶς ἕκ τοιαύτης δοκιμασίας. Ἐνταῦθα, ἐνώπιον ὑμῶν, οἱ ὁποῖοι συνήλθετε διὰ νὰ μ' ἐξετάσητε, διὰ νὰ πεισθῆτε ἂν ἤμην ἢ ὄχι παράφρων, ὁμιλῶ ἀφόβως περὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης μάστιγος, ὑπὸ τῆς ὁποίας, ὡς λέγουσι, προσεβλήθη, καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι μὴ ἀσύνητος λέξις μου δύναται νὰ με καταστρέψῃ. Ἀλλὰ μήπως ἄρα γε ὑποθέτετε ὅτι ἡ ἀσθένειά μου ἔχει ἄλλας αἰτίας;... Εἶμαι εἰκοσὶν ἑτῶν, κύριοι... Σὰς εἶπον τὰς ἀνοησίας μου, ὡς σπουδαστοῦ... Ἄ! ὁμολογῶ ὅτι ἤμην πολὺ ζωηρὸς... ἀλλὰ τότε ἀπέβλεπον εἰς τὴν νεότητά μου, εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν μου, εἰς τὴν καταγωγὴν μου, ὅπως τῶρα ἀποβλέπω εἰς τὴν ποίησιν, εἰς τὴν ἀρετήν, εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος μόνος αὐτὸς θὰ μ' ἔσωζεν ἕκ τοῦ κόσμου τούτου, ὅπως θὰ με σώσῃ εἰς τὴν αἰωνιότητα, — εἰς τὸν ἔρωτα, ὁ ὁποῖος περιφρονεῖ τὰ ἀπαίσια τῆς παραφροσύνης φαντάσματα, διότι αὐτὸ εἶνε τὸ φῶς, ἡ ἀλήθεια, ἡ ζωὴ! Ναί, πολλάκις ἠσθάνθη ἐν ἐμοὶ φόβους καὶ πολλάκις ἐπάλαισα κατ' αὐτῶν, ὡς ὁ ναυαγὸς κατὰ τῶν κυμάτων. Ἠγωνίσθη... ἀλλ' ὑπέφερα... Τί ἄλλο νὰ σας εἶπω; Εἶμαι εἰκοσὶν ἑτῶν... ἀγαπῶ καὶ ἀγαπῶμαι... Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἤμην παράφρων!

Ψιθυρισμὸς τις ἠκούσθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Εἰς τὴν ἐνθερμον τοῦ πάθους μου ἔκφρασιν καὶ οἱ μὲλλον ἀναίσθητοι συνεκινήθησαν, εἰς τὰ βλέμματα δὲ πάντων ἀνεγίνωσκον τὴν εὐμένειαν καὶ ἀγάπην. Ὁ κηδεμὼν μου ἔμενον ἐμβρόντητος. Ἡ νίκη μου ἦτο πλέον ἐξητφαλισμένη καὶ ἔβλεπον περιπταμένην ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς μου τὴν εἰκόνα τῆς Ἀρτέμιδος, ἣτις μοὶ προσεμεῖδία καὶ μ' ἐνεθάρρυνεν.

— Ἄ! ἐπανελάβον μετὰ παραφορᾶς, δὲν ἀμφισβῆλλετε πλέον, δὲν εἶμαι παράφρων, ἔχω τὸ λογικόν μου! Ὅχι τὸ λογικόν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀμφιρρέπει εἰς πᾶν βῆμα, ἀλλὰ τὸ λογικόν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον λαμβάνει ζωὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ καὶ μὰς ὀδηγεῖ δι' εὐσταθοῦς βήματος εἰς τὰς ἀτελευτήτους ὁδοὺς τῆς φρονήσεως καὶ τῶν αἰωνίων καλλονῶν! Δὲν βλέπετε ἐν τῷ μετώπῳ μου τὸ θεῖον σημεῖον; Δὲν εἶμαι πλέον τὸ ἀδύνατον ἐκεῖνο ὄν, τὸ ὁποῖον χθὲς ἔτι, τετυφλωμένον ἕκ τῆς ἀδυναμίας, ἐπάλαιε κατὰ τοῦ φόβου, ἐπιζητοῦν λάμψιν τινὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρέθους τῆς διανοίας του. Μία γυνὴ μοὶ εἶπε: σὲ ἀγαπῶ... καὶ ἡ λάμψις μὲ κατέκλυσε... καὶ βλέπω!

Καί, λέγων ταῦτα, εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ ἀγίου τινὸς ἐνθουσιασμοῦ· ὅλοι μὲ παρετήρουν ἀνυπομόνως.

— Προσέξατέ! μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Γράγγερ.

— Ἀφήσατέ τον νὰ ὁμιλήσῃ, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ κηδεμὼν μου.

Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἤκουον τίποτε.

— Ὅχι, ἐπανελάβον μεθ' ὀρμῆς, στραφείς πρὸς τὸν κόμητα, ὄχι, δὲν θὰ καταπνίξετε πλέον τὸ λογικόν μου ὑπὸ τοὺς κατατραμένους φόβους σας... Τὸ βάπτισμα τοῦ ἔρωτος μ' ἐξηγόρασεν ἕκ τοῦ ἄδου, ἔνθα ἠθέλετε νὰ μὲ ρίψητε... Ἄ! ὄχι! δὲν βλέπετε τὴν ὠραιότατην ἐκείνην εἰκόνα, ἡ ὁποία εἶνε πλησίον μου καὶ με προστατεύει... Ἰδοῦ, εἶνε ἐκεῖ... μόνον οἱ ἰδικοί μου ὀφθαλμοὶ τὴν βλέπουσιν· αἰσθάνομαι τὴν πνοὴν τῆς... ἡ δὲ φωνὴ τῆς ψιθυρίζει εἰς τὰ ὦτά μου τὴν λέξιν, ἡ ὁποία μὲ καθιστᾷ ἄτρωτον... Ὅχι, δὲν θὰ δυνηθῆτε πλέον νὰ χωρίσητε τὰς ψυχὰς μας, αἵτινες, ἀγναὶ καὶ ἀθῆαι, ὡς αἱ περιστραφαί, ἔπτανται εἰς τὸν αἰθέρα, περιφρονοῦσαι τὰς δυστυχίας σας... διότι προσδοκῶσιν ἀθανάτους καὶ αἰωνίους χαράς...

— Παραληρεῖ! παραληρεῖ! τὸν ἀκούετε; ἐκραύγασεν ὁ κύριος Μωφέρ.

— Παραληρῶ! ἀνέκραξα μετὰ τόνου περιφρονητικοῦ, παραληρῶ!... Ἄ! εἶνε πλέον ἀποδεδειγμένον... δὲν δύνασθε νὰ μὲ διακηρύξητε παράφρον... αὕτη ἡ ζηλοτυπία σου μαρτυρεῖ ὅτι ἐγὼ ἀγαπῶμαι...

— Σιώπα, ταλαίπωρε, σιώπα! ἀνέκραξεν ὁ Γράγγερ.

— Εἶνε παράφρων! προσέθηκεν ὁ κηδεμὼν μου, ἐγερθεὶς μετ' ὀργῆς· βλέπετε, κύριοι, ὅτι ἐνώπιόν σας κατελήφθη ὑπὸ παροξυσμῶν παραφροσύνης

Πλήρης ἀγανακτικῆς ὄρμησας κατ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τῶν ἰατρῶν, μεθ' ὧν ἐπάλαισα ἐπὶ πολὺ. Ἐνόμιζον ὅτι ἔβλεπον τὴν Ἀρτεμιν ὠχρᾶν, περιδρακρὺν καὶ ὅτι ἤκουον λυγμοὺς ἐξερχομένους τοῦ στόματος τῆς.

— Ἀφήσατέ με, ἀφήσατέ με! ἀνέκραξα, σὰς βλέπει ἐκείνη...

— Εἶνε παράφρων! εἶνε παράφρων! ἐπανελάβον ὁ κόμητις.

— Μὴ τον ἀκούετε, μὴ τον ἀκούετε!

ἐκραύγασα μετὰ παραφορᾶς· εἶνε ἀπατεῶν! Καὶ ἠθέλον νὰ ὀρμήτω κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ ἀνεχαιτίσων. Καταληφθεὶς δὲ ὑπὸ μανίας, ἐπάλαιον κατ' αὐτῶν λυσσαλέως.

— Ἀθλιε! θέλεις νὰ τὴν φονεύσης, τῷ εἶπον.

Ἄλλ' αἴφνης ἠσθάνθη τὰς δυνάμεις μου παραλουμένας.

Ἐφρικίασα.

Ἡ Ἀρτεμὶς εἶχε καταφύγει εἰς τὰς ἀγκάλας μου, διότι ἠθέλον νὰ τὴν φονεύσωσιν· ἔβλεπον ρέοντα τὰ δάκρυά τῆς καὶ ἠσθάνομην τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας τῆς.

— Εἶνε ἀπάτη τῆς φαντασίας! εἶπεν εἰς τῶν ἰατρῶν.

Αἱ λέξεις αὗται εἰσεχώρησαν αἴφνης εἰς τὸ πνεῦμά μου, ὡς πεπυρακτωμένος σιδήρος· ἡ ἔντασις τῆς θελήσεώς μου αἴφνης διεκόπη καὶ νέφος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς μου Ἡ Ἀρτεμὶς ἔφυγεν, ὡς καταδιωκομένη ἔλαφος, βαλοῦσα ἀπαίσιαν κραυγὴν, ἐγὼ δὲ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντροῦ ὠχρῶς, περιδρακρὺς καὶ σχεδὸν ἀναίσθητος...

Αἴφνης ἠσθάνθη ἐπὶ τοῦ μετώπου μου δροσερὰν πίεσιν.

Κατέβρεχον τοὺς κροτάφους μου διὰ ψυχροῦ ὕδατος.

— Ἡ κρίσις δὲν εἶνε ἐπικίνδυνος, εἶπεν ὁ δόκτωρ Ρῶλ· εἶνε ἀπλή ἠθικὴ διατάραξις, ἡ ὁποία εἶνε συνήθης εἰς τοὺς πάσχοντα ἕκ μονομανίας.

— Ὑπάρχει εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον μία κλίνη, εἶπεν ὁ Γράγγερ.

Πάραυτα δὲ μὲ μετέφερον καὶ μ' ἐναπέθηκαν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἡσθάνθη χεῖρά τινα διανοίγουσαν τὰ ἐνδύματά μου καὶ λύουσιν τὸν λαιμοδέτην μου. Μετ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἐκόπασε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπείρων καὶ ἀλλοκότων συλλογισμῶν μου μὲ κατέλαβε βαθύτατος ὕπνος.

ΚΕ'

Ἄγνοῶ ἐπὶ πόσον χρόνον ἔμεινα εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν· ἀλλὰ, μετὰ βαθύτατον ὕπνον, πλήρη παραδοξῶν ὀνειρῶν, ἐξύπνησα αἴφνης, αἰσθανθεὶς πίεσιν τινα εἰς τὸν λαιμόν μου. Ὅτε ἠνέφξα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἦτο ἔτι οὐχ ἤττον διέκρινα ὅτι ἤμην μόνος ἀπέναντι τοῦ κυρίου Μωφέρ, ὅστις ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας τὸ περιάπτου τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ποῖος σοὶ ἔδωκε τὸ περιάπτου τοῦτο; μοὶ εἶπε διὰ τρεμούσης φωνῆς.

Μόλις ἐξύπνησας, δὲν ἠνύθησας κατ' ἀρχὰς περὶ τίνος ἐπρόκειτο καὶ ἐψιθύρισα ἀσυναρτήτους τινὰς λέξεις.

— Ὄ! ἐπανελάβον ὀρμητικῶς, ἄς παύσωσιν ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ παραλογισμοί!... Ἐμπρός! ἀπάντησόν μοι εἰς ὅ,τι σ' ἐρωτῶ, ἄθλιε! Αὐτὸ εἶνε δῶρον, δὲν εἶνε ἀληθές; κειμήλιον τοῦ θεοῦ ἐκείνου ἔρωτος, ὁ ὁποῖος σ' ἔσωσεν ἀπὸ τὴν παραφροσύνην! Σοὶ τὸ ἐχάρισεν ἐκείνη... ἡ ἐρωμένη σου ἴσως;

Εἰς τοιαύτην ἀπροσδόκητον ὕβριν ἀνεσκίρτησα καὶ εὐρέθημεν ἀμφοτέρω ἀντιμέτωποι καὶ ἀπειλητικοί· οὐχ ἤττον ἔσχον

τὴν δύναμιν νὰ καταστείλω τὴν ὀργὴν μου.

— Σὰς οἰκτεῖρω, τῷ εἶπον ἀταράχως. Γνωρίζετε ὅτι εἰς τὰς ὕβρεις σας ἐκείνη μειδία! . . .

— Εἰς τοὺς λόγους μου τούτους ὁ κόμης ἀνεσκήρτησεν, ἐγὼ δὲ δὲν ἐκινήθημι ποσῶς, ἀλλὰ παρετήρουν αὐτὸν ἀπαθῶς.

— Λοιπὸν φονεύσατέ με! προσέθηκα μετὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀταραξίας, φονεύσατέ με διὰ νὰ κληρονομήσετε!

Τὸ πρόσωπόν του κατέστη πελιδνόν, τὰ χεῖλη του διεστέλλοντο παραδόξως καὶ ἀφῆκε βαθεῖαν ὠρυγὴν, ὡς βρυχηθμόν λέοντος. Ἄλλ' αἰφνης διηυθύνθη πρὸς τὸ παράθυρον καὶ ἀνέπνευσε τὴν δροσερὰν τῆς νυκτὸς αὐραν, ὡς εἰ πνιγόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς.

Ἐπερίμενον ἀκίνητος καὶ σιωπηλός. Ὅτε δ' ἐπανῆλθε πρὸς ἐμέ, εἶχεν ἀποδιώξει ἀπὸ τοῦ προσώπου του πᾶν ἔχνος ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

— Τώρα θέλω νὰ συνομιλήσωμεν, μοι εἶπε μετὰ καταπληκτικῆς ἀταραξίας.

Ἐξηκολούθουν νὰ μένω πάντοτε σιωπηλός.

— Τὸ περίεργον τοῦτο, κύριε, ἀνῆκει εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἐξηκολούθησεν ὥστε μοι εἶνε ἐπιτετραμμένον, πιστεύω, νὰ σ' ἐρωτήσω πῶς καὶ διὰ ποίας ὑπερφυσικῆς μαγείας τὸ εὖρον εἰς τὸν λαϊμόν σου.

— Τὸ ἔχασε, κύριε, ἐγὼ δὲ τὸ εὖρον καὶ τὸ ἐφύλαξα.

— Τί σύμπτωσις περιέργως, ἢ μᾶλλον αἰσθηματικῆ! εἶπεν εἰρωνικῶς ἄλλ' ὅσῳ ἐμμανῆς καὶ ἂν ἦνε ὁ ἔρωσ σας οὗτος, ἢ τιμῆ μου βεβχίως δὲν θ' ἀνεχθῆ. . .

— Ἡ τιμῆ σας! ἀνέκραξα.

— Τὴν ἀγαπᾶς, καὶ αὐτὴ ἐπίσης σοι εἶπεν ὅτι σὲ ἀγαπᾶ. . . ἐννοεῖς δὲ ὅτι εἶμαι ζηλότυπος! . . . Τὸ διεκήρυξας ὑπερηφάνως πρὸ ὀλίγων ὥρων.

Ἀχμψις τρομερὰ διῆλθε τοῦ νοός μου. Καὶ τότε ἀνεμνήσθη ὄλων τῶν διατρεξάντων.

— Τί; μήπως χρειάζονται μάρτυρες διὰ νὰ σοι ἀποδείξω ὅσα εἶπες; Ὁ ἐνθουσιασμός σου ἐκεῖνος δὲν ἐδύνατο ν' ἀπατήσῃ καὶ τὸν πλέον τυφλὸν σύζυγον.

Ἡκροώμην αὐτοῦ ἐκθαμβος καὶ ἐσκεπτόμην τὴν συμφορὰν, ἣτις ἐκρέματο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ἄ! σιωπᾶς, ἐπανέλαθεν ὁ κύριος Μωφέρ' τώρα πλέον δὲν ἀγανακτεῖς;

Θεῖα ἐμπνευσις μοι ἐπῆλθε τότε.

— Τί λέγετε, κύριε; τῷ εἶπον ἐκραγεῖς εἰς ἀσθεστον καὶ βίαιον γέλωτα. Δὲν ἤξεύρετε ὅτι εἶμαι παράφρων καὶ ὅτι κατὰ τὰς ὥρας τοῦ παραλογισμοῦ μου ἢ φαντασία μου πλάττει διάφορα ὄνειρα; ὦ! τί λέγετε, κύριε; Ἡ ἀνάδοχος μου μὲ ἀγαπᾶ καὶ μοι τὸ ἐξωμολογήθη!

Καὶ ἐγέλων, ἐγέλων πάντοτε.

— Οὕτω λοιπὸν ψεύδεσαι;

— Στῆτε! κύριε, τῷ εἶπον, προσποιούμενος τὸν μανιώδη ταιαύτη λέξις δὲν ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος εὐγενῶν ἀνθρώπων. Διὰ τὴν ὕβριν σας ταύτην θὰ μοι δώσετε λόγον ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου. Ἄν δὲ σὰς φονεύσω, ἢ ἀνάδοχός μου θὰ

νυμφευθῆ τὸν βασιλέα καὶ ἐγὼ θὰ νυμφευθῶ τὴν βασίλισσαν, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ ἄφ' ἧς ἡμέρας μοι ἐγάρισε κρυφίως τὸν χρυσοῦν πέπλον τῆς. Τοὺς ἔρωτάς μας θὰ εὐρετε γεγραμμένους ἐν ἐκτάσει εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Hartzfeld τῆς Θουρίγγης τῆς ἱστορίας ταύτης ἔχω δύο τόμους ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ μου. Ἴδου ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Διαρκούτης τῆς φοβερᾶς ταύτης κωμωδίας, τὸ αἶμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἐσκεπτόμην ὅτι ἐπρόδωκα τὴν Ἀρτεμιν, ὅτι παρήτησα αὐτήν, ὅτι τὴν ἐγκατέλειπα ἀνυπεράσπιστον εἰς τὰς ἀπανθρώπους χεῖρας τοῦ ἀμειλίχτου συζύγου τῆς.

Ὁ κηδεμών μου μὲ παρετήρει ἀνυπόμονος, πικρὸν δὲ μειδίαμα διέστελλε τὰ χεῖλη του.

— Τότε ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι παράφρων; μοι εἶπε.

— Διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ὑπέλαθον· εἶμαι παράφρων διὰ σὰς καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους σας· ἀλλὰ τοῦτο μοι εἶνε ἀδιάφορον, ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ, θ' ἀποδείξῃ ὅτι εἶμαι πολὺ φρόνιμος.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ Γράγγερ, ἀκολουθούμενος ὑπ' ἐνός τῶν ἱατρῶν. Δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴ ἐρυθριάσῃ, ὁ δὲ κόμης ἔβλεπε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἐλθετε λοιπὸν, ἀγαπητῆ μου Γράγγερ, εἶπεν ἰδοὺ ὁ πελάτης σας, ὁ ὁποῖος ὁμολογεῖ ὅτι εἶνε παράφρων καὶ πιστεύω ὅτι τώρα δὲν θ' ἀρνηθῆτε νὰ ὑπογράψητε τὰ πρακτικὰ τῆς διασκέψεως, τὰ ὁποῖα σὰς ἐξηρέθισαν.

Ἡννόησα τότε ὅτι ἠττήθην κατὰ κράτος καὶ μικροῦ ἐδέησε νὰ λιποθυμήσω· ἀλλ' ἔπρεπεν ἀπαξ διὰ παντός νὰ σώσω τὴν Ἀρτεμιν.

— Εἶμαι ἕτοιμος νὰ ὑπογράψω ἐγὼ, ὑπέλαθον τότε ζωηρῶς, ἂν εὐαρετηθῆτε νὰ μοι δώσητε ὡς ἀντάλλαγμα τὴν συγκατάθεσίν σας εἰς τὸν μετὰ τῆς βασιλείσεως γάμον μου.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐποίησε σημεῖον ἐκπλήξεως.

— Ἄ! δὲν ἤξεύρετε ἀκόμη τίποτε; ἀνέκραξεν ὁ κηδεμών μου. Ὁ εὐτυχῆς οὗτος θνητός εἶνε ὁ ἐραστής τῆς βασιλείσεως τῆς Θουρίγγης, ἢ ὁποῖα ἀπόψε τῷ ἔδωκε τὸν χρυσοῦν πέπλον τῆς! . . .

— Ὅμιλεῖτε σιγότερα, διότι εἶνε ἐκεῖ, τῷ εἶπον δεικνύων τὴν κλίνην, κοιμάται. . .

— Πολὺ καλὰ! εἶμαι σύμφωνος· νυμφεύσου τὴν. . . Τώρα, Γράγγερ, φέρε τὰ πρακτικὰ.

— Προσέξατε καλὰ, κύριε κόμη, ἀπήνητησε σοβαρῶς ὁ γέρον φίλος μου, αὐτὴ εἶνε πράξις ἐπιλήψιμος.

Ὁ ἱατρὸς μὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς καὶ ἐζήτησε νὰ μείνῃ μόνος μετ' ἐμοῦ.

Ἡννόησα τὴν ἰδέαν του καὶ ἐταράχθη, ἐφοβήθη. . .

— Ὅχι, ὄχι, ἀνέκραξα, μ' ἐξητάσατε πλέον, εἶνε περιττόν, πηγαίνετε.

— Βλέπω, κύριε, ὅτι εἴμεθα ὄλως διόλου ἀδιάκριτοι, εἶπεν ὁ κηδεμών μου ἄς ἀποσυρθῶμεν, διότι θὰ ἐξυπνίσωμεν τὴν

βασίλισσαν. Ἄλλως τε πρέπει νὰ κανονίσωμεν ἰδιαιτέρως τὴν ὑπόθεσιν ταύτην.

Ὁ Γράγγερ ἠθέλησε ν' ἀντιστῆ, ἀλλ' ἐγὼ ἐν τῇ παραφορᾶ μου ἤρχισα νὰ τον ὕβριζω, ἐνῶ ὁ κύριος Μωφέρ' ἐγέλα σατανικῶς. . . Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθον.

*Ἐπεται συνέχεια.

** T.

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

[Συνέχεια].

Ὁ δὸν Βελτράν ἐσιώπησε.

« — Τρίτη, ἀνέκραξεν ὁ δημόσιος κηρυξ. Ὁ βασιλεὺς δὸν Ἐρρίκος τῆς Καστιλλίας εἶνε ἀνάξιος νὰ φέρητὸ σκήπτρον, διότι δὲν ἔχει χεῖρα στερεὰν καὶ εὐθεῖαν. Ὁ Ἐρρίκος ἠμαύρωσεν αὐτὸ διὰ τῆς ραθυμίας του καὶ τῆς ἀσωτείας του. Τὸ ἔθνος ὁμοφώνως ἀποφαίνεται ὅτι πρέπει νὰ δοθῆ τούτο εἰς ἄλλον βασιλέα, ὅστις νὰ γνωρίζῃ νὰ κηστῆσῃ αὐτὸ σεβαστόν. Σ' ἐρηθῆτω λοιπὸν τὸ σκήπτρον ὁ δὸν Ἐρρίκος τῆς Καστιλλίας »

Ὁ κηρυξ ὁμοίως ἐσιώπησεν, ὁ δὲ κόμης Μπεναβέντες, πλησιάζας πρὸς τὸ ἀνδρείκελον τοῦ βασιλέως, τῷ ἀφῆρσε τὸ σκήπτρον.

Παταγώδη χειροκροτήματα ἀντήχησαν εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ἐρρίκε, εἶπε τότε ἡ Ἀγνή, ἐγείρασα τὴν κεφαλὴν, ὁ θρόνος μόνον σοὶ ἀπομένει τώρα. Θ' ἀνεχθῆς, ὥστε οἱ ἄτιμοι οὗτοι νὰ φέρωσι βέβηλον χεῖρα κατὰ τοῦ τελευταίου τούτου λειψάνου τῆς ἰσχύος σου;

— Μεγαλειότατε, προσέθηκεν ὁ δὸν Βελτράν, ἦλθεν ἡ στιγμὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν πρέπει ν' ἀποδείξῃς ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον βαναύσως ὑβρίζουσιν αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι, δὲν εἶνε φάντασμα, ὅπως αὐτοὶ νομίζουσιν, ἀλλ' ἀνθρωπος πλήρης ἐνεργείας καὶ θάρρους. Σὰς κατηγοροῦσιν ὡς ἀδύνατον καὶ νωθρόν! Ἀποδείξατε εἰς αὐτούς τὸ ἐναντίον. Σὰς μέφρονται ὡς ἀσῶτον καὶ σπάταλον! Δημεύσατε τὰ κτήματα τῶν ἀθλιῶν αὐτῶν συνωμοτῶν καὶ ἐλαττώσατε τοὺς φόρους. Ἐν νεῦμά σας ἀρκεῖ, ὅπως ματαιώσητε τοὺς σκοπούς των καὶ ἐκμηδενίσῃτε τοὺς ἀρχηγούς τῆς συνωμοσίας. Αὐριοῦν θὰ ἦνε πλέον ἀργά. Αὐριοῦν θ' ἀνάψῃ τὸ πῦρ εἰς ὄλην τὴν Καστιλλίαν καὶ ὁ ἐμφύλιος πόλεμος θὰ ἐκραγῆ καθ' ὄλον τὸ κράτος.

— Κατόπι τοσοῦτου βεβουτελισμοῦ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος στεναζὰς βαθεῶς, δὲν δύναμαι πλέον νὰ βασιλεύσω. Καὶ ἂν ἐπετύγχανον νὰ ἐπανακτῆσω τὸν θρόνον μου, τούτο θὰ ἐθεράπευε τὴν πληγὴν μου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐζήλειφέ ποτε τὴν οὐλήν.

Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας καὶ ἡ Ἀγνή παρετήρουν σιωπῶντες τὸν ἀγαθὸν καὶ πρῶτον ἐκεῖνον βασιλέα, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃσιν διατὶ τοσαύτη ἀπογοήτευσις εἶχε καταλάβει τὴν καρδίαν του.

Καὶ ὄντως ὁ ἀτυχῆς ἐκεῖνος βασιλεὺς παρητεῖτο οἰκιοθελῶς τῶν ἀνθρώπων

φιλοδοξίων, ατίτες βραδύτερον επέπρωτο να εξασθενήσωσι τὸ ἀκάθεκτον πνεῦμα καὶ τὴν μεγάλην καρδίαν τοῦ αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ πέμπτου.

— «Τετάρτη, ἐξηκολούθησεν ὁ δημόσιος κήρυξ. Ὁ βασιλεὺς δὸν Ἐρρίκος τῆς Καστιλλίας εἶνε ἀνάξιος νὰ καθῆται ἐπὶ τοῦ θρόνου, καθόσον ὑπῆρξε προδότης καὶ εἰς τὸ ἔθνος καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του. Ἐσυνθηκολόγησε κρυφίως μετὰ τῶν Ἀράβων καὶ ἔρριψεν αὐθαίρετως εἰς τὰς φυλάκας τῆς Σαγοβίας τὸν βασιλόπαιδα δὸν Ἀλφόνσον, ἀδελφὸν αὐτοῦ καὶ διαδόχον τοῦ θρόνου» καὶ τέλος προσεπάθησε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν θρόνον ὑπὲρ τοῦ νόθου τέκνου του, τὸ ὅποιον ὁ λαὸς ὀνομάζει *Βελτρανοπούλαν*. Ὁ Θεὸς ὅμως δὲν ἐπέτρεψε νὰ πραγματοποιηθῶσι τὰ ἔνοχα σχέδια του, τὸ δὲ ἔθνος ὅλον διακηρύττει σήμερον δημοσίᾳ ἔκπτωτον τοῦ θρόνου τὸν δὸν Ἐρρίκον τέταρτον, βασιλέα τῆς Καστιλλίας.»

Ὁ κήρυξ, σιωπήσας, κατῆλθε τοῦ ἱκρίου, ὁ δὲ δὸν Διέγος Λοπέζ Δὲ Ζουνίγγας, ὁρμήσας ἐπ' αὐτοῦ, ἤρπασε τὸ ἀνδρείκελον ἀπὸ τῶν ὤμων καὶ ἀνέτρεψεν αὐτό.

Τότε οἱ συνωμόται, ἀρπάσαντες μετὰ θριάμβου τὸν βασιλόπαιδα δὸν Ἀλφόνσον, ἔφερον αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀνηγόρευσαν αὐτὸν βασιλέα τῆς Καστιλλίας, ζητωκραυγάζοντες ἐνθουσιωδῶς τοῦ πλήθους καὶ παιανίζουσης χαρμωσύνως τῆς μουσικῆς.

Ὅτε δὲ ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἐνεδύθη τὴν βασιλικὴν χλαίναν καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τὸ στέμμα, ζωηραὶ ζητωκραυγαὶ ἠκούσθησαν.

— Ζήτω ὁ δὸν Ἀλφόνσος, δωδέκατος βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας!

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Τολεδῆς προσῆλθε τότε παρὰ τῶ νεκρῶ βασιλεὶ καὶ, δίδων πρῶτος τὸ παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ, ἠσπάσθη τὴν χεῖρα αὐτοῦ· εἶτα δὲ ἐμιμήθησαν αὐτὸν ἄπαντες οἱ συνωμόται κατὰ σειράν.

Ἐνῶ δὲ ἐλάμβανον χώραν πάντα ταῦτα, ἡ Ἀγνή, καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς λύπης, ἴστατο ἀκίνητος καὶ θεώρει ἀπαθῶς τὰ γινόμενα, ἐνῶ ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας προὔχωρησε βήματά τινα πρὸς τὸ ἱκρίον μετ' ἀγοίας μανίας· ὁ πυρετὸς εἶχε καταβάλλει τὸ λογικόν του καὶ δὲν εἶχε συνειδήσιν τῶν περὶ αὐτὸν συμβαινόντων. Ἡ ἀκαμπτὸς καὶ σιδηρὰ θέλησίς του εἶχε διασαλευθῆ ἀπέναντι μικροῦ κάρφους ἀχύρου.

— Ἀγνή, εἶπε τότε ὁ Ἐρρίκος, θλίψας τὴν χεῖρα τῆς ἐρωμένης του, μοὶ εἶπες νὰ ἔλθω ἐνταῦθα, καὶ σε ὑπήκουσα. Ἦδη νομίζω ὅτι οἱ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι ἐτελείωσαν τὸ ἔργον των καὶ ὅτι εἶνε καιρὸς ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Ἀναχωρήσατε μόνοι, Μεγαλειότατε, ἀπῆντησε μετὰ δυσαρρεσκείας ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέφου.

— Ἄνευ σοῦ! ἐπανέλαβεν ὁ Ἐρρίκος ἔκπληκτος. Δὲν σ' ἔννοῶ.

— Δὲν θέλω νὰ ἐμποδίσω τὴν φυγὴν σου, Ἐρρίκε.

— Τὴν φυγὴν μου! ἐπκνέλαβεν ὁ βασιλεὺς.

— Θὰ παρακαλέσω τὸν Θεὸν ὅπως δυνήθῃς νὰ διαφύγῃς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου!

— Εἶσαι ἀνόητος, Ἀγνή. Ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἐφρόντισε ν' ἀποκρύψῃ ἐκεῖ κάτω τοὺς σωματοφύλακάς μου, ὥστε δὲν διατρέχεις οὐδένα κίνδυνον ἂν ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ.

— Τίς οἶδεν; Ἄν προσβάλλωσι τοὺς σωματοφύλακάς σου, εἶσαι ἱκανὸς νὰ ρίψῃς κατὰ γῆς τὸ ξίφος καὶ νὰ ἐγκαταλείψῃς τοὺς ἀνθρώπους σου, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἀφῆκες νὰ σοὶ ἀρπάσωσι τὸ σκῆπτρόν σου καὶ τὸ στέμμα σου.

— Οἱ λόγοι σου ἐμφανίζουσι πικρίαν καὶ δυσπιστίαν, Ἀγνή. Εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ φιλόδοξος, ὅπως ὄλοι αἱ γυναῖκες;

— Δὲν εἶμαι ἢ μία ἀπλῆ γυνὴ, ἀγαπητέ μου κύριε. Θὰ ἐπροτίμων μᾶλλον βίον ἡσυχον καὶ ἀφανῆ, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδόλου ἔρωτος καὶ τῶν ἀναπαύσεων, ἢ ζωὴν ἐπονεϊδιστον καὶ περιῦβριζομένην ὑπὸ ἀτίμων ἀνθρώπων, θρασυνομένων ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ὑπὸ τῆς ἀτιμωρησίας καὶ τῆς ἀναισθησίας σου. Οἱ δεσμοί, οἱ ὅποιοι μᾶς συνέδεον, Ἐρρίκε, ἐθραύσθησαν ἤδη, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τοῦ βίου μου ἀπεπάσισα νὰ διέλθω ἐντὸς μονῆς τινος.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεσκίρτησε καὶ ὠχρότης θανάτου ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του.

— Καὶ πῶς! τῆ εἶπε θλιβερώς, καὶ σὺ λοιπὸν μ' ἐγκαταλείπεις, ὅπως ὄλοι αὐτοὶ οἱ αὐλικοὶ μου; Καὶ ὅμως εἶχον πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἔρωτά σου!

— Καὶ εἶχες τὸ δικαίωμα ν' ἀμφισβάλῃς, ἀφοῦ ἐθουσιάσθην πρὸς χάριν σου; Ἀλλὰ καίτοι ἐνεπιστεύθην εἰς τὰς χεῖράς σου τὴν τιμὴν μου, δὲν θέλω, δὲν καταδέχομαι νὰ εἶπῃ ὁ κόσμος ὅτι χάριν ἐμοῦ ἐξηυτελίσθης καὶ ἠτιμάσθης, ὅπως ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων. Ἄν πράγματι αὐτὸς ὁ ἀτυχὴς ἔρωτός μου ἀπενάρκωσε τὴν καρδίαν σου, ὡς δηλητηριώδης ὄσμη, ἂν ἡ φωνὴ μου ἀπεκοίμισεν εἰς τὰ στήθη σου τὸ αἶσθημα τῆς φιλοτιμίας, ἂν τὸ μείδιμά μου σὲ ὦθησεν εἰς τὴν ἀτιμίαν, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου πρέπει νὰ πέσωσιν αἱ κατάραι τῆς Καστιλλίας, ἐγὼ μόνη πρέπει νὰ τιμωρηθῶ!

— Ἀγνή μου, ἂν σὺ μ' ἐγκαταλείψῃς, θ' ἀποθάνω! ὑπέλαβεν ἱκετευτικῶς ὁ Ἐρρίκος. Τί πρέπει νὰ πράξω χάριν τοῦ ἐρωτῆτός σου; Ὅμιλει, καὶ θά σε ὑπακούσω.

— Μήπως ἤκουσας τὰς συμβουλάς μου, ὅτε πρὸ ὀλίγου σοὶ ἀπέστειλον τὸ σκῆπτρον καὶ τὸ διάδημα, τὰ ὅποια σοὶ ἐκληροδότησεν ὁ πατήρ σου, ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ δεῦτερος;

— Ἀλλὰ μοὶ ἀπέμεινεν εἰς ἐτι τὸ ξίφος μου, Ἀγνή.

— Ὁ βραχίον, ὁ ὅποιος ἐδύνατο νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτοῦ, εἶνε πολὺ ἀδύνατος, ἢ δὲ καρδία, ἢ ὅποια ἐδύνατο νὰ διευθύνῃ τὸν βραχίονα τοῦτον, εἶνε ἤδη νεκρά, Ἐρρίκε.

— Μὲ τὸ ξίφος τοῦτο, δύναμαι νὰ

ἐπανακτῆσω ὅ,τι ἀπώλεσα, ἄγγελε τῆς ψυχῆς μου! εἶπεν ἀγερώχως ὁ Ἐρρίκος, ὅστις ἠθάνθη αἰφνης ἀναπτερουμένως τὰς εὐγενεῖς ὀρμὰς τῆς νεότητός του. Ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἀναλάβω τοιοῦτον αἰματηρὸν ἀγῶνα, πρέπει καὶ σὺ νὰ μοὶ ὑποσχεθῇς ὅτι θὰ μείνῃς πάντοτε πλησίον μου ὡς φύλαξ ἄγγελός μου, ὅπως λησμονῶ ἐκάστοτε πλησίον σου τὸ βῆρος τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, τὸ ὅποιον καταθλίβει τὰ στήθη μου ὡς βαρὺ καὶ δυσβάστακτον φορτίον.

— Ἐρρίκε, εἶπεν ἀγερώχως ἡ Ἀγνή, σοὶ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν θὰ ζητήσω ἄστυλον παρὰ τῆς θρησκείας εἰ μὴ ὅτε ἀπελπισθῶ πλέον ὅτι θὰ δυνήθῃς νὰ ὑποστηρίξῃς τὸ τέκνον σου καὶ ἐμέ.

Ὁ Ἐρρίκος ὤρμησε τότε πρὸς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν καὶ τῶ εἶπεν·

— Εἶνε καιρὸς πλέον, κύριε κόμης, νὰ δώσωμεν τέλος εἰς αὐτὴν τὴν κωμωδίαν! Δὲς τὸ σύνθημα εἰς τοὺς ἀνθρώπους μας!

Καί, ἀνασύρας τὸ ξίφος του, ὤρμησε πρὸς τὸ ἱκρίον καὶ ἀνῆλθε ταχέως τὰς βαθμίδας αὐτοῦ, ἀνακραζὼν γεγωνυῖα τῆ φωνῆ.

— Ὁ λέων ἐξύπνησεν ἤδη!

Πάραυτα δὲ ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἠσθάνθη δύο στιβαροὺς βραχίονας θλιβόντας τὰ μέτωπόν του καὶ ἀποσπῶσας ἀπ' αὐτοῦ τὸ διάδημα.

Εἰς τοιαύτην αἰφνιδίαν προσβολὴν ὁ δὸν Ἀλφόνσος ἠγέρθη ἐντρομος· ἀλλ' ἰδὼν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν του, τοῦ ὁποίου τὸ ἀκάθεκτον πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν εἰσέδυσεν εἰς τὰ βῆθη τῆς καρδίας του, ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ θρόνου, περίτρομος καὶ κατησχυμένος.

— Πλούσιοι καὶ πένητες, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ, ἐφώνησεν ὁ ἐκπτωτος βασιλεὺς, ὁ Ἐρρίκος τέταρτος, βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας σὰς προσκαλεῖ εἰς μάχην εἰς τὴν πεδιάδα τοῦ Ὀλμέδου, ὅπου θὰ σας περιμένῃ ἐπὶ ἔξ ὀλοκλήρους ἡμέρας. Καὶ ἰδοὺ ἢ ἀπόδειξις τῶν λόγων του, ἐξηκολούθησε ρίψας κατὰ πρόσωπον τῶν συνωμοτῶν τὸ διάδημα, ἀφοῦ συνέτριψεν αὐτὸ διὰ τῶν χειρῶν του.

Ἡ τολμηρὰ καὶ ἀπενενομημένη αὐτῆ πράξις ἐνεθουσίασε τὸν ὄχλον καὶ πολλὰ φωναὶ ἠκούσθησαν ἐπαναλαμβάνουσαι·

— «Ζήτω ὁ Ἐρρίκος τῆς Καστιλλίας».

Οἱ συνωμόται, συνελθόντες ἐπὶ τέλους ἐκ τοῦ θάμβους, ὅπερ ἐνεποίησεν αὐτοῖς ἡ ἀπροσδόκητος αὐτῆ ἐμφάνισις τοῦ βασιλέως, ὤρμησαν νὰ συλλάβωσι τὸν ἐχθρόν των, νομίσαντες ὅτι ἦτο μόνος· ἀλλ' ὁ στρατὸς, ὅστις εἶχεν ἤδη λάβει τὰς δεούσας διαταγὰς παρὰ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα, ἀνεχαίτισεν αἰφνης αὐτοὺς καὶ ἀφῆκεν ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τὸν Ἐρρίκον. Ἀπέναντι αὐτοῦ διηνοίγστο πλατύτατος δρόμος, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου ἀνέμενον αὐτὸν τρεῖς ἵπποι.

Ἐνῶ δὲ ὁ Ἐρρίκος, ἡ Ἀγνή καὶ ὁ δὸν Βελτράν διήρχοντο ὀπισθεν τοῦ θεάτρου, ἡ θύρα τῆς μυστηριώδους σκηνῆς ἠνεψύθη καὶ ἐξῆλθον ἐξ αὐτῆς ἐξήκοντα ἵππεις.

Ὁ δὲ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἔβλεπε μὲν

αυτούς, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ τρέξη μετὰ τῶν συνεταίρων του πρὸς καταδίωξιν αὐτῶν, διότι ὁ στρατὸς εἶχε προτεταμένως τὰς λόγχας του κατ' αὐτῶν.

Ὁ βασιλεὺς ἀρίκετο εἰς Ὀλμέδον ἄνευ ἀπευκταίου τινός, μετὰ δύο δὲ ὥρας ἡ ἀπέραντος πλατεῖα τῆς Ἀβίλης ἦτο ἐρημος καὶ σιωπηλή.

Η'

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας δὲν ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ τὴν παρὰ τοῦ Ἐρρίκου προκληθεῖσαν μάχην καί, συναθροίσας τοὺς ὑπ' αὐτὸν συνωμότες, βοηθουμένους καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων τοῦ δὸν Ἀλφόνσου, διηυθύνθη πρὸς τὴν πεδιάδα τοῦ Ὀλμέδου, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ κατατροπώσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ κόμητος Δὲ Λεδέσμα συγκεντρωθέντα στρατεύματα.

Ὅθεν, συναντηθέντα εἰς Ὀλμέδον τὰ δύο ἀντιμαχόμενα στρατεύματα, συνήψαν πολύωρον καὶ αἱματηρὰν μάχην, καθ' ἣν, καίτοι ἀληθῶς οἱ συνωμότες ἠνδραγάθησαν, τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως ἤσαντο περιφανῆ καὶ ἐνδοξον νίκην.

Ὁ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας ἐβλεπε μὲν καὶ αὖθις τὴν τύχην προσμειδῶσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ οὗτος—ἄς τὸ ὁμολογήσωμεν—ὑπεβοήθει αὐτὴν κρυφίως.

Τὴν 17ν Ἰουλίου ἐν τῷ προαστείῳ Καρτανιόζα, πλησίον τῆς Ἀβίλης, ὁ βασιλόπαις δὸν Ἀλφόνσος κατελήθη, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὑπὸ ὀξυτάτων ἐσωτερικῶν πόνων· καίτοι δὲ μεγάλαι προσπάθειαι κατεβλήθησαν πρὸς σωτηρίαν του, οὐχ ἦττον ὁ ἀτυχὴς βασιλόπαις ὑπέκυψεν εἰς τὸ μοιραῖον τέλος του καὶ ἀπέθανε μετὰ τρεῖς ἡμέρας.

Ὁ θάνατος οὗτος οὐδένα ἀληθῶς ἐλύπησε, διότι ἀμφοτέρω τὰ κόμματα εἶχον συμφέρον ν' ἀπαλλαχθῶσι τοῦ νεαροῦ τούτου πρίγκηπος, τὸ μὲν, διότι χάριν αὐτοῦ ἀπώλεσαν πολλάκις ἄνευ ἀποτελέσματος τοὺς ἐπιστηθιωτέρους τῶν φίλων των, τὸ δὲ, διότι, ζῶντος αὐτοῦ, ἦτο ἠναγκασμένα νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε εἰς θέσιν ἀμύνης.

Ὅσα δὲ ἀφορᾷ τὴν δόξαν Ἰσαβέλλαν, τὴν φίλην καὶ προστατίδα τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, αὕτη οὐδένα εἰς ἐτί φόβον ἐνέπνεεν εἰς τὴν Ἰωάνναν τῆς Πορτογαλίας καὶ εἰς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν, καθόσον εἶχεν ἐπιμόνως ἀρνηθῆ τὸν θρόνον εἰς τὸν μαρκήσιον Δὲ Σαντιλλάναν καὶ τὸν κόμητα Δὲ Μπεναβέντε, οἵτινες εἶχον ἀποσταλῆ ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν συνωμοτῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ δὸν Ἀλφόνσου ἡ δύνα Ἰσαβέλλα ἠγάπα καὶ ἐσέβετο τὸν Ἐρρίκον ὡς νόμιμον βασιλέα καὶ ἐπεδίωκε μόνον ν' ἀναγνωρισθῇ αὕτη ὡς ἡ νόμιμος διαδοχὸς τοῦ θρόνου καὶ οὐχὶ ἡ δόνα Ζουάνα, ἣτις οὐδὲν δικαίωμα εἶχεν ἀληθῶς πρὸς τοῦτο.

Αἱ ἀξιώσεις λοιπὸν τῆς δόνας Ἰσαβέλλας ἦσαν ζήτημα χρόνου.

Οὐχ ἦττον ὑπῆρχε καὶ ἄλλος τις, ὅστις ἐδύνατο νὰ ἐγειρῇ δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Καστιλλίας· οὗτος δὲ ἦτο ὁ

νόθος υἱὸς τοῦ νεωροῦ βασιλέως, τὸ τέκνον τῆς Ἀγνῆς.

Ἦτο ἄρα ἐναργέστατον—τούτο δὲ δὲν διέλαθε τὴν προσοχὴν τῆς βασιλείσσης καὶ τοῦ δὸν Βελτράν—ὅτι ἂν ποτε ὁ λαὸς ἐκαλεῖτο νὰ ἐκλέξῃ βασιλέα μετὰ τῶν δύο τούτων νόθων τέκνων, θὰ ἐπροτίμα βεβαίως ἐκεῖνο, εἰς τὰς φλέβας τοῦ οὐοῦ ἐρρεε τὸ αἷμα τοῦ καλοκάγαθου Ἐρρίκου, καὶ οὐχὶ τοῦ φιλοδόξου καὶ πτωχαλαζόνος δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβας.

Ταῦτα ἀναλογιζομένη ἡ βασιλίσσα, κατελήθη ὑπὸ φοβερᾶς ζηλοτυπίας καὶ ἐξεδήλωσεν εἰς τὸν δὸν Βελτράν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσῃ τὴν ὥραιαν Ἀγνῆν, τῆς ὁποίας ἡ ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ συζύγου τῆς ἐπιρροή ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρά, ὥστε ἡμέραν τινὰ ἐδύνατο νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος.

Ἐν τούτοις ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς Ὀλμέδον μάχης, δὲν ἤκουσε πλέον νὰ ὀμιλῶσι περὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βυρσοδέψου, ἣτις, διαρκούσης τῆς μάχης, δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως.

Ἐν τῷ μέσῳ μυροβόλου τινός κηπαρίου, κειμένου εἰς τὸ ἄκρον ἐρήμου τινός συνοικίας τῆς Τολέδης, ἠγείρετο μικρά τις οἰκία, ἐφ' ἣς διεκρίνοντο ἐζωγραφισμένα διάφορα ἀραβικὰ κοσμήματα, ἅτινα προφανῶς ἐδήλου ὅτι εἶχε κτισθῆ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἀράβων. Βλέπων τις τὴν οἰκίαν ταύτην, περικυκλωμένην ὑπὸ ἀπείρων ἀνθέων καὶ ἐρυθρῶν δαρνῶν, θὰ παρωμοιάζεν αὐτὴν πρὸς φωλεὰν πτηνοῦ, κειρομένην ἐντὸς τῶν κλάδων τῶν δένδρων.

Ἐκεῖ, εἰς τὸ ἐπαγωγὸν καὶ ἀπομεμονωμένον ἐκεῖνο καταφύγιον, ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας εἶχεν ἀποκρύψει τὴν Ἀγνῆν μετὰ τοῦ τέκνου τῆς, ὡς ὁ φιλάργυρος τὸν θησαυρὸν του.

Μυστικῆ τις θύρα συγκοινωνοῦσα μετὰ τοῦ ὑψηλοῦ περιβολοτοίχου, ὅστις περιέκλειε τὴν οἰκίαν, ὠδήγει εἰς τὰ δωμάτια τῆς Ἀγνῆς. Τῆς θύρας ταύτης μόνος ὁ Ἐρρίκος εἶχε τὴν κλεῖδα· καὶ δὲ ἐπισκέψεις αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐρωμένην του καὶ τὸ προσφιλὲς τέκνον του ἦσαν πάντοτε νυκτεριναὶ καὶ οὐχὶ τακτικαί. Ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς εὐρίσκει πλησίον τῆς Ἀγνῆς τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε σχεδὸν ἐδοκίμασεν ἐβλεπεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς μικρᾶς ταύτης οἰκογενείας, τῆς ἐρωμένης καὶ τοῦ τέκνου του, τὴν ἄδολον ἐκείνην γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς συνειδήσεως, τὰς ὁποίας οὐδαμῶς ἄλλοθι ἀνεῦρέ ποτε. Ἐκεῖ ἐδύνατο ν' ἀσπασθῇ τὸ τέκνον του καὶ ν' ἀποκοιμίσῃ αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του, χωρὶς νὰ γελάσῃ τις διὰ τοῦτο.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, τὸ Ἀλκαζάρ ἦτο δι' αὐτὸν σκοτεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος φυλακὴ, ἐνῶ ἡ οἰκία τῆς Ἀγνῆς ἦτο ἀληθὴς παράδεισος.

Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ Ἐρρίκος ὁ μόνος νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τῆς μυστηριώδους καὶ ἀποκέντρου ἐκείνης οἰκίας.

Ἄλλος τις ἤρχετο καὶ ἐβλεπε τὴν Ἀγνῆν, χωρὶς αὕτη νὰ τον βλέπῃ, ἀλλὰ δὲν εἰσῆρχετο διὰ τῆς μυστηριώδους θύρας,

διότι δὲν εἶχε τὴν κλεῖδα αὐτῆς. Ἀναρριχώμενος, ὡς κλέπτης, τοὺς τοίχους τοῦ κήπου καὶ καταβιβίων εἰς τὸν κήπον, ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων καὶ παρητήρει, διὰ τῶν ὠχρῶν ἀκτίνων τῆς σελήνης, τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τῆς ὥραιας γυναίκος, ἐξερχομένης εἰς τὸν ἐξώστην τῆς οἰκίας ὅπως ἀναπνέῃ τὴν μυροβόλον αὐραν τῆς ἐσπέρας.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου προσηλούντο ἐπ' αὐτῆς μετὰ λατρείας, τὰ χεῖλη του ὑπετονόρουζον διακεκομμένας λέξεις, αἵτινες δὲν ἐφθάνον μέχρις αὐτῆς, ὑπόκωφος στεναγμὸς ἐξήρχετο ἐκ τοῦ στήθους του καὶ δάκρυα ἄφθονα διηυλάκου τὰς κατισχνους ἐκ τῆς λύπης παρειάς του. Ὅτε δὲ, συνεχόμενος εἰς ἑαυτόν, ἠννόει ὅτι εἶχε παρέλθει ἡ ὥρα, ἀπεμακρύνετο καὶ μετέβαινε εἰς τὴν οἰκίαν του, ἡ ἰδέα δὲ ὅτι μετὰ μίαν ἡμέραν ἀκριβῶς θὰ ἐπανεβλεπεν αὐτὴν ἀνεκούφιζε τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχῆ πατρός!

Σφοδρὰ πάλιν διηγεῖρετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ βυρσοδέψου μετὰ τὴν φιλοτιμίαν καὶ πατρικῆς στοργῆς, ἀλλὰ πάντοτε ὑπερίσχυεν ἡ φιλοτιμία καὶ φεύγων ἐκ τῆς οἰκίας τῆς θυγατρὸς του, ἐπανελάμβανε:

— Τετέλεσται, δὲν θὰ τὴν ἰδῶ ἄλλο!

Ἀλλὰ τὴν ἐπαύριον, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας, διηυθύνετο ἄκων πρὸς τὸν κήπον τῆς Ἀγνῆς, ὅτε δ' ἐβλεπεν αὐτὴν, ἔλεγεν.

— Ἄς τὴν ἰδῶ καὶ ἀπόψε... ἀλλὰ θὰ ἦνε ἡ τελευταία φορὰ!

Τοῦτο συνέβαινε καθ' ἐκάστην.

Ἡμέραν τινὰ, ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, καθήμενη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς, παρητήρει τὸν δύνοντα ἥλιον, χρυσιζόντα διὰ τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἀκτίνων τὰ ἄνθη τοῦ κήπου τῆς, ὅτε ἀκόλουθός τις τοῦ βασιλέως ἦλθε πρὸς αὐτὴν, φέρων ἐπιστολὴν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη περιεῖχεν εὐάρεστον εἰδησιν, καθόσον ἡ νεὰ γυνή, πληξάσα αἴφνης τὰς χεῖράς τῆς ἐκ χαρᾶς, ἠγέρθη, ἔτρεξε πρὸς τὸν υἱὸν τῆς, ὅστις ἐκάθητο παίζων ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ δωματίου καὶ, λαβοῦσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἠσπάσθη παραφόρως τὴν ὥραιαν ξανθὴν κόμην του.

Ἡ εἰδησις, τὴν ὁποίαν περιεῖχεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ βασιλέως, ἦτο δι' αὐτὴν ἀληθῶς εὐάρεστος.

Ὁ Ἐρρίκος, ἀναχωρῶν ἠθὲς ἐκ τῆς οἰκίας, εἰδοποίησεν αὐτὴν ὅτι δὲν θὰ ἤρχετο τὴν ἐπομένην ἡμέραν· ἦδη δὲ παρήγγελλεν εἰς αὐτὴν διὰ τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ὅτι θὰ ἤρχετο τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ δεῖπνήσῃ μετ' αὐτῆς.

Ἐνῶ δὲ ἡ Μαγδαληνή, ἡ γραῖα θαλαμηπόλος τῆς, ἠσχολεῖτο εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ ἀπροσδοκῆτου τούτου δείπνου, ἡ Ἀγνῆ, ἣτις οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ καλλωπισμοῦ καὶ κομψότητος, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ἠθέλησεν ἐξαιρετικῶς νὰ ἐνδυθῇ ἐπὶ τὸ κομψότερον, ὅπως ὑποδεχθῇ ἐπαξίως τὸν βασιλικὸν συνδαιτυμόνα τῆς.

Ἀφοῦ ἐκαλλωπίσθη ὅπως δῆποτε φιλαρέσκως, ἠνέφξε μικρὰν ἀργυρὰν θήκην καὶ

εξήγαγεν ἐξ αὐτῆς τοὺς πολυτίμους ἀδάμαντας τῆς.

Οἱ ἀδάμαντες οὗτοι, τοὺς ὁποίους εἶχε δωρήσει εἰς αὐτὴν ὁ Ἑρρῖκος, συνίσταντο εἰς δύο ὠραιότατα ἐνώτια, δύο βραχιόλια καὶ μίαν πόρπην τοῦ λαιμοῦ.

Ὅτε δὲ ἐφόρεσεν αὐτούς, ἔριψε βλέμμα φιλαρέσκον ἐντὸς μεγάλου τινὸς καθρέπτου καὶ ἤσθάνθη ἐρύθημα ὑπερφανίας ἀνερχόμενον ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς, ἰδοῦσα ἀναλάμπουσαν καὶ αὖθις τὴν ἐξαισίαν αὐτῆς καλλονῆν.

Ἡ φιλαρέσκεια κατέλαβε πάραυτα τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἤσθάνθη ἐαυτὴν εὐτυχῆ καὶ ὑπερήφανον διὰ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην καλλονῆν τῆς, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Ἑρρῖκος οὐδέποτε θὰ ἔπαυε νὰ τὴν ἀγαπᾷ.

Ὁ καθρέπτης ἐκεῖνος ὠμολόγει εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ φοβῆται ἀντιζήλους· κατανοήσασα δὲ τοῦτο, ἡ νεαρὰ γυνὴ ἐμειδίασα μειδίμα θριαμβοῦ καὶ πλήρους εὐαρεσκείας.

Ἡσθάνθη ὅτι ἡ ὑπέροχος εὐτυχία θὰ ὑπερεπλήρου τὰ στήθη τῆς, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔπρεπε νὰ μεταδώσῃ ἐξ αὐτῆς καὶ εἰς ἕτερον προσφιλὲς αὐτῆ ὄν.

Τὸ βλέμμα τῆς πάραυτα ἐστράφη περὶ αὐτὴν καὶ ἐζήτησε μηχανικῶς τὸν υἱὸν τῆς.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν εἰς ἐπί τοῦ τάπητος, ἰδὼν τὴν μητέρα του τρέχουσαν πρὸς αὐτό, διέκοψε τὰ παιγνίδια του καὶ παρετήρησεν ἀτενῶς αὐτὴν, μὲ χεῖλη μειδιῶντα καὶ χεῖρας τεταμέναις.

Ἡ Ἀγνή ἐγονυπέτησε τότε ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ τέκνου τῆς.

— Πόσον ὠραῖος εἶνε αὐτός ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως! ἐπιθύρισε κατατρέγουσα διὰ φιλημάτων τοὺς μικροὺς γυμνοὺς πόδας τοῦ ἀθῶου πλάσματος. Ὡς προσφιλέστατε μικρὴ μου Ἑρρῖκε! κρῦψου εἰς τὰς ἀγκάλας μου! Μόνον εἰς ἐμὲ θέλω νὰ φαίνεσαι ὠραῖος! Μόνον ἐγὼ θέλω νὰ σε βλέπω! Οὐδεὶς πρέπει νὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὁ βασιλεὺς Ἑρρῖκος τῆς Καστιλλίας ἔχει υἱόν, διότι τοῦτο θὰ ἦτο ὁ θάνατός σου! Δὲν ἀπαιτῶ τίποτε παρὰ σοῦ, τέκνον μου! ἀλλὰ θέλω ἡ ζωὴ σου, καίτοι σκοτεινὴ, νὰ διέλθῃ ἐν εἰρήνῃ καὶ εὐτυχίᾳ· θέλω νὰ γίνῃς ἀγαθὸς καὶ γενναῖος, ὅπως ὁ πατήρ σου!

Αἰφνης ὑπόκωφος θόρυβος ἠκούσθη ἐν τῇ ἀποκρύφῃ κλίμακι.

— Αὐτός εἶνε! ἀνέκραζεν ἡ Ἀγνή ἐγερθεῖσα μετὰ παιδικῆς ὄλως χαρᾶς. Δὲν πρέπει νὰ μας ἴδῃ

Καί, ρίψασα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς λεπτήν τινα περιωμίδα, ἐκάλυπεν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καί, ἀφοῦ ἀπέθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ λίκνου του, ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρον, κρυθεῖσα ὑπὸ τὰ πυκνὰ παραπετάσματα αὐτοῦ.

Ὅτε δὲ ἤκουσε τὴν κλειδὸν συστρεφόμενῃν περὶ τὸ κλειθρον τῆς θύρας, ἡ Ἀγνή ἐκράτησε τὴν ἀναπνοὴν τῆς· ἀλλ' ὅτε ἡ θύρα ἠνεφύχθη, παρετήρει μειδιῶσα διὰ τῶν πτυχῶν τῶν παραπετασμάτων, περιμένουσα ν' ἀνακαλύψῃ αὐτὴν πρῶτος ὁ Ἑρρῖκος καὶ εἶτα νὰ ὑποδεχθῇ αὐτὸν διὰ τῶν φιλημάτων τῆς.

Ἀλλὰ τὸ φίλημα αὐτὸ, τὸ ὁποῖον προ-

ητοίμαζε διὰ τὸν ἐραστὴν τῆς, μετεβλήθη αἰφνης εἰς κραυγὴν γοερὰν, ἐξελθοῦσαν ἐκ τοῦ βάθους τῶν στηθῶν τῆς δυστυχοῦς μητρὸς.

Ἀπέναντι αὐτῆς ἔβλεπεν, ἀντὶ τοῦ βασιλέως, τὴν βασίλισσαν, ὑπερήφανον καὶ ἀπειλητικὴν.

Ἡ καρδία τῆς ἔπαλλε, δίκην ἀτέρμονος ὠροδείκτου, καὶ εἶγος παγερὸν διεχύθη καθ' ὅλον τὸ σῶμά τῆς.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας, πενθίμως ἐνδεδυμένη, ἀνευ ἀδαμάντων ἢ ἄλλων πολυτίμων λίθων, ἐκράτει ἀνά χεῖρας κομψὸν μαστίγιον, ὡς εἰ πρὸ ὀλίγου ἀφιπύεσασα.

Προῦχώρησε πρὸς τὴν Ἀγνήν μὲ χεῖλη συνεσταλμένα καὶ ἄγριον βλέμμα καὶ παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ περιφρονητικοῦ μειδιάματος.

— Μὲ γνωρίζεις; τὴν ἠρώτησε μετὰ τόνου χλευαστικοῦ.

Ἡ Ἀγνή ἔκλινε τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα. Ἡσθάνθη πάραυτα ὅτι ἦτο ἔνοχος ἀπέναντι αὐτῆς, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο ἐκ φόβου καὶ δὲν ἐδύνατο ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Εἶσαι ὠραία πραγματικῶς, δὲν μὲ ἠπάτησαν ὡς πρὸς τοῦτο, ἐπανέλαβεν ἡ βασίλισσα. Ὁ Ἑρρῖκος ἔκαμε καλὴν ἐκλογὴν. Θὰ ἔχῃς πολλὰ δῶρα ἀπὸ αὐτόν, καὶ ἔχεις δίκαιον νὰ τον περιμένῃς. Πραγματικῶς ὁ Ἑρρῖκος εἶνε πολὺ γενναῖος, ὅπως πρέπει νὰ ἦνε πάντοτε οἱ βασιλεῖς!

Ἡ Ἀγνή ἐγένετο καταπόρφυρος. Οὐχ ἦν τὸν, ἐνοήσασα τὴν θέσιν τῆς, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς βασίλισσης καὶ ἔκλινεν, ὅπως ἀσπασθῇ τὴν χεῖρά τῆς.

Ἡ Ἰωάννα ὠπισθοχώρησε περιφρονητικῶς.

— Δεικνύεις πολλὴν οἰκειότητα, ὠραία μου. Ἡ βασίλισσα ἀδιαφορεῖ διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ συζύγου τῆς, καὶ πολὺ περισσότερο διὰ τὴν ἰδικὴν σου ὑπόθεσιν. Εἶχες ὅμως δίκαιον νὰ ὑπερφηανευθῆς τόσον, μικρὰ μου, ἀφοῦ εἶδες ὅτι ὁ Ἑρρῖκος σὲ ἠγάπα ἐμμανῶς. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ ὠνευρευθῆς καὶ πολλὰ ἄλλα πράγματα, πρὸ πάντων δὲ θὰ ἐσκέφθῃς ὅτι πολλὰκις ἡ ἐρωμένη ἐνὸς βασιλέως γίνεται ἰσχυροτέρα τῆς βασιλίσσης.

— Ὡ! Μεγαλειοτάτη, ἀπήνησε ταπεινῶς ἡ Ἀγνή, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι γελῶσι διὰ τὰ λάθη των. Δὲν ἐπώλησα, ἀλλὰ προσέφερον ἀκουσίως τὴν καρδίαν μου. Ὅτε ὁ Ἑρρῖκος μοι ὠμολόγησε τὸν ἔρωτά του, ἠγνόουν ἀληθῶς ποῖος εἶνε, οὐδ' ἐφαντάσθη ποτὲ ὅτι ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἐξέλεξεν ἡ καρδία μου, ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Καστιλλίας! Ἀχ! ἂν τὸ ἤξευρον, Μεγαλειοτάτη, θὰ ἐπρόβλεπον τὴν ἄβυσσον καὶ θ' ἀνεχαίτιζον τὸ βῆμα μου. Δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ τὸν ἀγαπήσω.

— Ὅμιλεῖς πολὺ θρασέως περὶ τοῦ ἔρωτός σου καὶ τῶν αἰσθημάτων σου, ὠραία Ἀγνή, καὶ προσποιεῖσαι μὲ πολλὴν αὐθαδεῖαν ὅτι, ὅτε ἐγνώρισας τὸν βασιλέα, ἦσο τιμῖα καὶ ἀθῶα νέα! Ἀ! δὲν ἐξαπατῶμαι ἐγὼ εὐκόλως! Ἄν ἐτύφλωσας τὸν Ἑρ-

ρῖκον, ἐμὲ ὅμως δὲν δύνασαι νὰ τυφλώσῃς. Πρέπει νὰ πύση πλέον αὐτὴ ἡ κωμωδία!

Ἡ Ἀγνή ἤγειρε τὴν κεφαλὴν ἐρυθρὰν ἐξ ἀγανακτήσεως καὶ ἀποστροφῆς.

— Λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη, μ' ἐκλαμβάνετε, ὡς οὐτιδανὸν καὶ ἀγενὲς πλάσμα; Ποῖοι εἶνε οἱ χαμερπεῖς καὶ δουλόφρονες ἐκεῖνοι αὐλικοὶ σᾶς, οἱ ὁποῖοι σᾶς εἶπον ὅτι πρέπει ν' ἀμφιβάλλετε περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν λόγων μου;

Ἡ βασίλισσα ἀνεκάγχασε σπασμωδικῶς.

— Ἀληθῶς, εἶσαι πολὺ περιεργός! Δὲν ἔχω λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῶ περὶ τοῦ παρανόμου τούτου ἔρωτος τοῦ συζύγου μου; Τί ἀνόητος γυνή, διὰ νὰ μὴ εἶπω παράφρων! Νομίζεις ὅτι σὲ ἀκούει ὁ ἐραστὴς σου καὶ ὀμιλεῖς οὕτω; Πιστεύω ὅμως, ὠραία καὶ ἐνάστερος Ἀγνή, ὅτι ἂν ἀγαπᾷς ἀληθῶς τὸν Ἑρρῖκον, τὸν ἀγαπᾷς, διότι εἶνε γενναῖος, τὸν ἀγαπᾷς διὰ τοὺς ὠραίους αὐτοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους σοὶ ἐδῶρσεν.

Ἡ Ἀγνή, ἐκτὸς ἐαυτῆς γενομένη, ἤρπασε τότε δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς τοὺς ἀδάμαντας, τοὺς ὁποίους ἔφερε, καὶ κατεπάτησεν αὐτούς.

Τὸ πρόσωπόν τῆς ἐγένετο κάτωχρον, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐξέπεμπον ἀγρίας φλόγας.

Σφοδρὸς πυρετὸς εἶχε καταλάβει αὐτὴν.

— Μεγαλειοτάτη, ἀνέκραξε διὰ τρεμούσης ἀλλ' ἠχηρᾶς φωνῆς, γνωρίζω ὅτι εἶμαι ἀπολωλὸς πρόβατον καὶ ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀτενίσω κατὰ πρόσωπον. Γνωρίζω ὅτι σᾶς ἠδίκησα, ὅτι σᾶς ἔβλαψα, ἂν ἦνέ ποτε δυνατόν νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ σῶλῃξ, ὁ ἔρπων ἐπὶ τῆς γῆς, δύναται νὰ βλαψῇ τὸν ἀστέρα, ὁ ὁποῖος λάμπει εἰς τὸ στερέωμα. Πιστεύσατέ μοι ὅμως, Μεγαλειοτάτη, ὅτι οὐδέποτε εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ ἀκόρεστον τῆς πλεονεξίας πάθος. Ὁ Ἑρρῖκος εἶνε κύριος νὰ μοι ἀφαιρῆσῃ τὰ δῶρα ταῦτα τῆς γενναϊοδωρίας του, τὰ ὁποῖα ἐδέχθη ὑπέκουσα εἰς αὐτόν, καὶ τὰ ὁποῖα ἤδη μὲ τρομάζουσι, διότι νομίζω ὅτι εἶνε κλοπιμαῖα... Ἄλλως τε, Μεγαλειοτάτη, διατάξατε, τί πρέπει νὰ πράξω καὶ θὰ σᾶς ὑπκούσω ἀμέσως. Θὰ ἐγκαταλείψω τὸν Ἑρρῖκον, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς λύπης μου! Θὰ φύγω, θὰ μεταβῶ μετὰ τοῦ τέκνου μου εἰς ἄλλας πόλεις, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας μου θὰ ζῶμεν ἀνέτως. Δὲν ἀρμύζει ὅμως εἰς ὑμᾶς, Μεγαλειοτάτη, νὰ με κατηγορήτε ὅτι ἐπώλησα τὴν καρδίαν μου!

Καὶ πύρινα δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρεῖων τῆς δυστυχοῦς γυναικός.

Ἡ βασίλισσα παρετήρει αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Τὰ δάκρυά σου σὲ καθιστῶσιν ἐτι ὠραιότεραν, Ἀγνή, τῇ εἶπε μετὰ τινα στιγμῆν, καὶ τῶρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ πῶς αὐτός ὁ ἄστατος καὶ κούρος σύζυγός μου, περιφρονῶν τὰς καλλονάς μου, κατεδέχθη ν' ἀγαπήσῃ τὴν θυγατέρα ἐνὸς ἀθλίου καὶ ἐλεεινοῦ βυρσοδέφου!

— Ὡ! εἶθε ἀμείλικτος, Μεγαλειοτάτη, ὑπέλαβεν ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως.

Ἰδού! προςπίπτω εἰς τοὺς πόδας σου, καταβεβλημένη ὑπὸ τοῦ αἰσχούς καὶ τῆς μετανόιας, καὶ ζητῶ χάριν παρ' ὑμῶν, καίτοι ἐκ τῶν βλεμμάτων σας ἐννοῶ ὅτι δὲν εἴσθε διατεθειμένη νὰ συγχωρήσετε τὸ μικρόν μου τοῦτο πκράπτωμα, τὸ ὁποῖον ὑμεῖς θεωρεῖτε ἔγκλημα!

— Ἰσως! ὑπέλαβε βραδέως ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας.

Ἡ Ἀγνή ἤγειρε τὴν κεφαλὴν μετ' ἐκπλήξεως ἄμα καὶ τρόμου καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους καὶ ἱκετευτικούς αὐτῆς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ αὐστηροῦ τῆς βασιλίσσης προσώπου. Ἡ λέξις ἐκείνη Ἰσως περιείχε δι' αὐτὴν ἀκτίνα ἐλπίδος, καίτοι ἡ τραχεῖα τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασις ἐμαρτύρει προφανῶς τὸ ἐνκντίον.

— Ὡ! εἰπέτε μοι, Μεγαλειοτάτη, προσέθηκε μετὰ φόβου ἡ Ἀγνή, τί θέλετε, τί ἀπαιτεῖτε παρ' ἐμοῦ πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ ἐγκλήματος τούτου; Διατάξατε, καὶ θά σας ὑπακούσω. Θὰ ὑποστῶ ἀγογγύστως τὰ πάντα, καὶ τὴν ἔνδεικν, καὶ τὰς στερήσεις, καὶ τὰς ταπεινώσεις.

— Θεέ μου! δὲν εἶμαι ἡ ἀμειλικτος Νέμεσις, εἶπεν ἡ Ἰωάννα προσπαθοῦσα νὰ μειδιάσῃ, καὶ δὲν θέλω νὰ διαταράξω τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἑρρίκου. Εἴσθε ἐλεύθεροι νὰ ἀγαπᾶσθε ἀμοιβαίως, δὲν ἀντιτείνω εἰς τοῦτο. Προτιμῶ μᾶλλον νὰ ἔχω ἀντεράστριαν, κεκρυμμένην ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ ἀφανείᾳ, ἢ τὴν εὐγενῆ δόναν Αἰκατερίνην Δὲ Σανδοβάλ, ἡ ὁποία ἠθέλησε νὰ καταβάλῃ τὴν ἰσχύν μου καὶ νὰ φιλονεικήσῃ τὰ κάλλη μου.

— Τί ἀπαιτεῖτε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη; ἐπανελάβην ἡ Ἀγνή, ἥτις ἤρξατο νὰ ταράσσεται διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πράξιόν τῆς βασιλίσσης.

— Λάβε καὶ πάλιν τοὺς ἀδάμαντάς σου, ὠραία Ἀγνή, ἐξηκολούθησε μειλιχίως ἡ βασιλίσσα· δὲν σε φθονῶ διὰ τοῦτο, διότι ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως πρέπει πάντοτε νὰ διακρίνεται τῶν κοινῶν γυναικῶν· δὲν θέλω νὰ ἐκλάβῃς τὸν Ἑρρίκον ὡς φιλάργυρον, οὔτε σὺ οὔτε οὐδεὶς τῶν αὐλικῶν σου.

— Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖτε λοιπὸν, Μεγαλειοτάτη; ἠρώτησεν ἡ Ἀγνή, καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀγωνιώδους ἀμφιβολίας.

Ἡ βασιλίσσα παρετήρησεν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

— Δὲν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ ν' ἀρνηθῆς οὔτε τὸν ἔρωτά σου — βλέπεις πόσον εἶμαι ἐπιεικῆς; — οὔτε τοὺς ἀδάμαντάς σου — βλέπεις πόσον εἶμαι γενναία — οὔτε τὴν πατρίδα σου, οὔτε τὰ πλοῦτή σου. Θέλω μόνον τὴν ζωσάν ἀπόδειξιν τοῦ παραπτώματός σου!

— Τὴν ζωσάν ἀπόδειξιν! ἐπανελάβην ἡ Ἀγνή ὀπισθοχωρήσασα, ὡς εἰ εὐρεθεῖσα ἀπέναντι φοβεροῦ φαντάσματος. Ὡ! δὲν σὰς ἐννοῶ, Μεγαλειοτάτη.

— Ἀποῦ δὲν μ' ἐννοεῖς, ἀθλία, εἶπεν ἡ βασιλίσσα, ἐγείρασα κατ' αὐτῆς τὸ μαστιγίον τῆς, διατὶ λοιπὸν ὀπισθοχωρεῖς ἀπέναντί μου; διατὶ ὠχρίσας ὡς ὁ θάνατος; Ἄκουσον, Ἀγνή. Προσέπεσες πρὸ ὀλίγου εἰς τοὺς πόδας μου, ἐξαιτουμένη

συγγνώμην. Λοιπὸν σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ὑπὸ μίαν μόνον συμφωνίαν... Νὰ μοῦ δώσης τὸ τέκνον σου!

— Τὸ τέκνον μου! ἀνέκραξε παραφύρων ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως. Ἀλλὰ διατὶ μοῦ ζητεῖτε τὸ τέκνον μου; Πῶς δύναται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν μητέρα του; Εἶνε δυνατὸν ἄλλη γυνή, ὅπως ἐγώ, νὰ το ἀγαπήσῃ καὶ νὰ το περιποιηθῇ; Διατὶ θέλετε νὰ μοι κλέψετε τὸν υἱόν μου; Εἶνε τόσο ὠραῖος καὶ τόσο καλός! Ἡδὴ ἤρχισε καὶ μὲ γνωρίζει, Μεγαλειοτάτη· ἀνγνωρίζει τὸ βῆμά μου καὶ ἐκτείνει τοὺς μικροὺς βραχιονάς του, ἐγὼ δὲ ἀναγινώσκω εἰς τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς του καὶ ἐννοῶ τί θέλει! Ἀλλὰ τέλος πάντων τί θὰ το κάμετε τὸ τέκνον μου, Μεγαλειοτάτη;

— Σοὶ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ὑπὸ αὐτὸν τὸν ὄρον μόνον θὰ σε συγχωρήσω, Ἀγνή, εἶπε ψυχρῶς ἡ βασιλίσσα.

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ἐντόνως ἡ νεαρὰ γυνή, ἐκτείνασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ λίκνου τοῦ τέκνου τῆς, τὸ ὁποῖον ἤδη ἐκοιμάτο.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ὕψωσε μετ' ἀγανακτήσεως τοὺς ὤμους.

— Ἀγνή, μὴ νομίζης ὅτι θὰ με ἀπατήσης πλέον, προσποιουμένη ὅτι μετενόησας. Δὲν πιστεύω εἰς τὰ δάκρυά σου. Εἴσαι γυνὴ ἐπιληψίμων ἡθῶν, ὅπως ὄλαι αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, αἱ ἀνατραφεῖσαι ἐν τῇ πενίᾳ, καὶ ὑπερηφανεύεσαι διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ βασιλέως. Σεῖς, αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, εὐκόλως θαμβοῦσθε ἐκ τῆς λαμπρότητος... Ἰδού! λάβε τοὺς ἀδάμαντάς σου, τοὺς ὁποίους ὁ Ἑρρίκος τῆς Καστιλλίας...

— Μὲ ἠνάγκασε νὰ δεχθῶ, Μεγαλειοτάτη, διέκοψεν αὐτὴν ἡ ἐρωμένη τοῦ βασιλέως, καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ κατέκαιον τὰς χεῖράς μου, ἂν ἤγγιζον αὐτούς.

— Ἀνόητος! εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἀποθουσα διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ποδός τῆς τοὺς ἀδάμαντάς. Λάβε αὐτούς, Ἀγνή, διότι τοὺς ἀπέκτησας ἐπαξίως.

Ἡ θυγάτηρ τοῦ βυρσοδέψου, ἐννοήσασα τὴν ὕβριν, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας τῆς καὶ ἀνελύθη εἰς ἄφθονα δάκρυα.

Ἐπεταί τὸ τέλος.

Σ. . .

ΓΑΒΡΙΗΛ ΠΡΕΒΟΣΤ

Η ΔΟΥΛΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ζ'

Ὁ Τσχεμόσκι, ὑπολογίζων πάντοτε ὅτι τοῦ χρόνου προϊόντος θὰ ἐλησμόνει αὐτὸν ἡ Δάσχα, ἐπανελάβε παρὰ τῇ συζύγῳ αὐτοῦ τὸν εἰρηνικὸν βίον, ὃν αἱ κοινωικαὶ ὑποχρεώσεις διέκοπτον συχνάκις.

Ἡ θέσις, ἣν κατεῖχε, τῷ παρεῖχεν ἀσχολίας· καὶ ἐν πρώτοις, ἡ παρουσία αὐ-

τοῦ ἀπηρεῖτο εἰς τὰς ἐν τῇ αὐλῇ τελετάς. Δὲν θὰ ἐβραδύνε λοιπὸν νὰ συναντήσῃ τὸν στρατηγὸν Ταρανὸβ.

Ὁ στρατηγὸς ἦτο ἀριστος ξιφομάχος. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων, διεκρίθη εἰς τὸν Καύκασον κατὰ τῶν Κιρκασίων· διὸ ταχέως προήχθη. Στεφανῶν τὸ σταδῖον αὐτοῦ ὁ Τσάρος, τὸν κατέστησεν εὐγενῆ καὶ κόμητα, ὅπερ ὅμως οὐδόλως ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ διατηρῇ τὴν τραχύτητα καὶ τὴν σκαιότητα ἀρχηγοῦ κοζάκων.

Ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν συνηντήθη μετὰ τοῦ στρατηγοῦ ὁ κόμης Τσχεμόσκι, ἠνώνησεν ὅτι εἶχε πρὸ αὐτοῦ ἔχθρον. Τὸ μίσος ἔχει, ὅπως ὁ ἔρωας, ἀδιοράτους ἐκδηλώσεις, περιβαλλούσας τὸν ὑπὸ τούτου κατεχόμενον, πρὶν ἢ διὰ λόγων σαφῶς ἐκδηλωθῇ.

Ἐλλεῖπει λόγων, ὑπῆρχον γεγονότα. Ὁ στρατηγὸς ἐδράττετο πάσης εὐκαιρίας, ἵνα παροργίσῃ τὸν νέον εὐνοούμενον, φέρων ἐν πάσῃ περιστάσει ζήτημα προνομίων καὶ πρωτείων, ὅπερ διὰ τῆς τραχύτητός του καθίστα δυσκόλως ἀνεκτόν.

Ὁ κόμης, εὐτυχῆς πλησίον τῆς γυναικός, ἦν ἡγάπα, ἀπηξίου νὰ προκαλέσῃ, ὡς νεανίας, ἔριδα, ἣν ἤλιπιε ν' ἀποφύγῃ διὰ τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς συνέσεως.

Ἐν τούτοις ὁ Τσάρος προσεκάλεσε τοὺς δύο εὐγενεῖς εἰς θήραν ἄρκτων. Καθ' ὄλον τὸ κυνήγιον ὁ πρίγκιψ προσεπάθει ἐπιδεξίως, μετὰ προφανοῦς σκοποῦ, ν' ἀπομακρύνῃ τὸν κόμητα ἐκ τῶν κινδυνωδῶν μερῶν, ἅτινα ὁ Τσάρος, φερόμενος ὑπὸ τοῦ θάρρους, ἐζήτηι κατὰ προτίμησιν. Κατὰ τινα μάλιστα στιγμὴν, ἔδωκε τῷ ἐχθρῷ του λελανθασμένην πληροφορίαν ἐπὶ τῆς διευθύνσεως τοῦ κυνηγίου, ὥστε ἡ ἄρκτος νὰ διέλθῃ, ὁ δὲ βασιλικὸς κυνηγὸς νὰ πυροβολήσῃ μὴ ἔχων παρ' αὐτῷ, ἐν ἡ περιπτώσει θὰ ἀπετύγγανεν, εἰμὴ τὸν στρατηγὸν καὶ τινὰς ἀξιοματικούς, ἀπὸ τῶν ὁποίων θὰ ἔλειπεν ὁ κόμης Τσχεμόσκι.

Μετὰ τὴν θήραν ἐπανῆλθον εἰς τὸ παλάτιον *Γαιρίνα*, ἔνθα ὁ Τσάρος παρέθηκε τοῖς φιλοξενουμένοις μέγα συμπόσιον μετ' ἀσιατικῆς σχεδὸν πολυτελείας.

Ὁ Τσχεμόσκι μόλις συνεκράτει τὴν ὀργὴν του. Νὰ ἀπολέσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ Τσάρου ἦτο ὡς νὰ ἔχανε τὸ πᾶν συγχρόνως· τὴν θέσιν, ἣν εἶχεν ἐν τῇ αὐλῇ, τὴν σύζυγόν του, ἀπὸ τῆς ὁποίας νέα δυσμένεια θὰ τὸν ἀπεχώριζεν Ἰσως διὰ παντός. Δὲν ἐχώρει πλέον δισταγμός, καὶ οἱ δύο ἄνδρες δὲν ἀνέμενον, εἰμὴ πρόφασιν προκλήσεως.

Ὁ Τσάρος ἀφῆκε τὸ συμπόσιον, ἵνα ἀποσυρθῇ εἰς τὰ ἐνδικοιτήματά του Σιωπὴ σεβασμοῦ ἐβασίλευεν ἔτι ἐν τῇ αἰθούσῃ πρὸ τῆς γενικῆς εὐθυμίας, ἥτις συνήθως ἔπεται τῆς κατ' ἀνάγκην συστολῆς.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Τσάρου! ἀνέκραξεν ὁ Ταρανὸβ ὕψων τὸ ποτήριόν του.

— Εἰς ὑγείαν τοῦ Τσάρου! ἐπανελάβον μετὰ παταγώδους οὐρρᾶ ὄλοι οἱ συνδαιτυμόνες.

— Εἰς ὑγείαν τῶν ἀληθῶν φίλων του!

ὑπέλαβεν ὁ Ταρανὸς στρεφόμενος πρὸ τοῦ ἀρχιθαλαμηπόλου.

Μόλις ἐπρόφερε τὴν νέαν ταύτην πρόποσιν, καὶ ὁ κόμης Τσχεμόβσκι, ἐκένωσε βραδέως τὸ ποτήριόν του, μεθ' ὃ τὸ ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ στρατηγοῦ Ταρανὸς.

Οἱ συνδαιτυμόνες ἠγέθησαν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Ταρανὸς, ἡ ὕβρις ἐγένετο δημοσία, καὶ ἐπειδὴ ὄλον τὸ αἷμα ἡμῶν δὲν ἀρκεῖ, ἵνα ἐξαλείψῃ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Τσάρον, τὸν κύριόν μας, μονομαχία μέχρι θανάτου εἶναι ἀναγκαῖα μεταξὺ τοῦ κόμητος Τσχεμόβσκι καὶ ἐμοῦ. Θὰ προσθέσω ἵνα τὸν πείσω, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ τῷ καταστήσω γνωστὸν ἐκείνον, ὅστις ἄλλοτε τὸν κατεμήνυσεν εἰς τὸν σεβαστὸν ἡμῶν ἄνακτα. Ὁ καταμηνύσας εἶμαι ἐγώ!

— Σεῖς! εἶπεν ὁ κόμης ἀτενίζων αὐτὸν μετὰ περιφρονήσεως. Θὰ ἱκανοποιηθῆτε στρατηγέ.

Η'

Τὴν ἐπιούσαν δὴ ἀξιοματικοὶ παρουσιάστησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ φίλου μου, ἵνα τὸν παρακαλέσωσι νὰ ὑποδείξῃ τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ. Ἦμην εἰς τούτων.

Αἱ διὰ ξίφους μονομαχίαι δὲν εἶναι ἐν χρήσει ἐν Ρωσσίᾳ ἐνίοτε, καὶ κατ' ἐξαιρέσειν οἱ ἀξιοματικοὶ, μονομαχοῦσι διὰ ξίφους· ἀλλὰ τὸ σῆθηδες ὄπλον εἶναι τὸ πιστόλιον.

Παρεδέχθημεν λοιπὸν τὸ ὄπλον τοῦτο καὶ τοὺς ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ προταθέντας ὄρους.

Ἡ μονομαχία θὰ ἐτελεῖτο μεθ' ὀρίου, ὡς λέγουσιν.

Διὰ ράβδων ἢ πασσάλων ἔφερον γραμμὴν, ἀφ' ἧς μετροῦσιν εἴκοσι βήματα ἐκαστέρωθεν. Τοῦ σημείου διδομένου, οἱ ἀντίπαλοι, ἰστάμενοι οὕτως εἰς ἀπόστασιν τεσσαράκοντα βημάτων, βαδίζουσιν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ πυροβολήσωσιν ὅταν θέλωσιν. Εὐκόλως ἐννοεῖ τις, ὅτι ἂν ὁ εἰς τῶν δὴ ἀπέφυγε τὸν πυροβολισμόν τοῦ ἑτέρου, κρατεῖ τότε αὐτὸν εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Τοιαύτη μονομαχία οὐδέποτε λήγει ἄνευ θανάτου.

Τὴν παραμονὴν τῆς μονομαχίας, ὁ Τσχεμόβσκι ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Εἶχε πολλὰς παραγγελίας νὰ μοὶ κάμῃ, ἀφορώσας τὴν σύζυγον, τὸ τέκνον καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ.

Ἡ το ἤρεμος εἶχε τὸ γνήσιον θάρρος, ὅπερ οὐδὲ παραφέρει, οὐδὲ ἐξάσθενεῖ. Ἐν τούτοις ἄκων ἐσκέπτετο τὰς περιστάσεις, ὑπὸ τὰς ὁποίας προεκλήθη ἡ μονομαχία.

— Δὲν εὐρίσκεις περὰ δόξον, μοὶ εἶπε, τὴν διαγωγὴν τοῦ στρατηγοῦ Ταρανὸς; Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, τὸν ὅποιον οὐδέποτε εἶδα, φαίνεται ὅτι εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο. Τίνα σκοπὸν θηρεῖς, ζητῶν νὰ μὲ χωρίσῃ τοῦ Τσάρου; Διατί, κατὰ τὸ γεῦμα, ἡ ἀνευ λόγου ἐκείνη προσβολή, ἣτις ἐγνώριζον ὅτι θ' ἀπολήξῃ εἰς μονομαχίαν; Εἰς πάντα ταῦτα δὲν βλέπεις ἄνθρωπον ζη-

τοῦντα ἀφορμὴν, δι' ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς αἰτίαν;

— Ἡ τυχεῖα προαγωγή σου· ὁ φθόνος τὸν ὅποιον ἐνέπνευσε· τίς οἶδεν;

— Ὅχι. Δὲν ἀπατώμαι. Ἄλλο τι συμβαίνει, καὶ ἀπόδειξις εἶναι ὅτι ἀπέδωκεν εἰς ἐκυτόν τὴν καταγγελίαν, τὴν ὁποίαν δύναμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι δὲν ἔκαμε.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Ναί. Ἄλλως τε διατί ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ; Γνωρίζεις ποῖον βλέπω ὄπισθεν αὐτοῦ; τὴν Δάσχαν, τὴν Δάσχαν, τὴν δούλην. . . Πάντοτε ἡ γυνὴ αὐτῆ! . . .

— Ὅποιαν ἀνόητον ἰδέαν ἔχεις! ἢ δὲν σε ἀγαπᾷ πλέον, καὶ τότε διὰ τί νὰ σε ἐκδικηθῆ, ἢ σε ἀγαπᾷ ἔτι καὶ τότε δὲν ἐκθέτει τις εἰς κίνδυνον ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ.

— Ἐχεις δίκαιον. Αὐρίον.

— Αὐρίον, ἀπήντησα.

Ἀπεμάκρυνα τὰς ὑπονοίας αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις ὁμολογῶ, ὅτι τὰς συνεμεριζόμεν.

Κατὰ τὸ ταξίδιον, ὅπερ ἀπὸ Βιέννης εἰς Κόβνο ἔκαμα μόνος μετὰ τῆς δούλης, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ σπουδάσω τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ψυχρὰν ἐκείνην φύσιν, παρὰ τῇ ὁποίᾳ τὸ ἐσωτερικὸν πάθος οὐδέποτε ἐξεδηλοῦτο. Ἐγνώριζον ἐκ τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ κόμητος, τὴν ἐπιμονὴν τῆς τοῦ νὰ τὴν παρακολουθῆ πάντοτε. Συνεδύαζον ταῦτα πρὸς τὴν ἀπότομον λῆξιν τοῦ διωγμοῦ αὐτῆς, πολὺ μᾶλλον ἀνησυχαστικὴν, ἢ αὐτοὶ οἱ διωγμοί, προκειμένου περὶ γυναικὸς τοιοῦτου χαρακτήρος. Πρὸ πάντων ἀνεμνήσθη τῆς συνεντεύξεως τοῦ φίλου μου μετὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, καὶ τὴν ἄρνησιν ἐκείνου εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς αἰτήσεως, ἄρνησιν, ἣτις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῆ, εἰμὴ ὑπὸ ἐπισημοῦ ἐπιρροῆς.

Βραδύτερον ἠνώνησα ὅτι ὀρθῶς ἐμάντευσα ἀποδίδων τὴν ἐπιρροὴν ταύτην εἰς τὸν στρατηγόν.

Δὲν ἐκοιμήθη τὴν νύκτα. Ὡς μάρτυς εἰς τοιαύτην σοβαρὰν ὑπόθεσιν ἔφερον βαρεῖαν εὐθύνην.

Ἐγνώριζον τὴν ἀνδρίαν τῶν δὴ ἀντιπάλων, καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφέβαλλον, ὅτι ἡ μονομαχία θὰ ἔληγε διὰ τοῦ θανάτου ἑνὸς ἐξ αὐτῶν.

Εὐτυχῶς ἡ κόμησσα Τσχεμόβσκι ἠγνώσει τὰ συμβαίνοντα. Ὁ σύζυγός της, ὡς τέλειος εὐγενής, προσεποίηθη ἀδιαφορίαν, καὶ οὐδὲ μὲν μετέβαλε τοὺς τρόπους του· καὶ ὅταν τὴν παραμονὴν τῆς μονομαχίας ἠσπάρθη τῆς συζύγου του τὸ μέτωπον, ὁ θεὸς μόνος γινώσκει πόσον ἐγκάρδιον ἦτο τὸ φίλημα ἐκείνο!

Ἡ μονομαχία θὰ ἐτελεῖτο λίαν πρωτῶ. Οἱ λοιποὶ μάρτυρες καὶ ἐγὼ ἐκλέξαμεν πρὸς νότον τῆς Πετροπόλεως μέρος τι ἄδενδρον εἰς τὸ ἄκρον δάσους ἐλάτων, προστατευομένων ἀπὸ τῆς χιόνος ὑπὸ τοῦ φυλλώματος τῶν πλησίον δένδρων.

Μολοντί ἐπλησίαζεν ὁ Νοέμβριος, ἐποχὴ χειμερινὴ διὰ τὴν Ρωσσίαν, ἥλιος σχετικῶς θερμὸς εἶχε ξηράνει τὸ ἔδαφος εἰς

τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ καθίστα αὐτὸ κατακλιθότατον πρὸς τὸν σκοπὸν ἡμῶν.

Ἐκρίναμεν ἀξιοπρεπὲς νὰ προηγηθῶμεν τοῦ στρατηγοῦ εἰς τὴν συνέντευξιν. Ἀπήλθομεν λοιπὸν ἡμίσειαν ὥραν πρότερον.

Ἐν τούτοις μόλις εἶχομεν διατρέξει δύο ἢ τρία βέρστια ἐκτὸς τῆς Πετροπόλεως καὶ εἶδομεν ἀμαξαν ἀκολουθοῦσαν τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς διεύθυνσιν.

Διὰ μέσου τῶν ὑπολούκων ἀτμῶν, οἵτινες ὑπάρχουσι πάντοτε εἰς τὰ ψυχρὰ κλίματα, εἶδομεν τὴν ἀμαξαν ἀφίνουσαν αἴφνης τὴν ὁδὸν καὶ ἀρραγισμένην εἰς τὸ ὕψος τοῦ δάσους.

Ἐπομένως μόλις ἐφθάσαμεν ἐπὶ τοῦ ὀρισθέντος μέρους ἐπεσκέφθη τὰ περίξ, ἵνα βεβαιωθῶ ὅτι εἴμεθα μόνου. Βεβαιωθεὶς ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν, ἐπανήλθον.

Ὁ στρατηγὸς ἔφθασε μετ' ὀλίγον.

Οἱ ἀντίπαλοι τοποθετηθέντες εἰς τὴν ἀπόστασιν τὴν ὀρισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ ὀρίου, τὰ πιστόλια ἐπληρώθησαν, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ὑπὸ τῶν μαρτύρων.

Τοῦ σημείου δοθέντος, παρήλθεν ἐπίσημος στιγμὴ.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ κόμης, ἐξ ἴσου θαρραλέου, ἐβάδιζον βραδέως ὁ εἰς πρὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἐπλησίαζον χωρὶς νὰ πυροβολήσωσι.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς ἑπτὰ περίπου βημάτων ἀπόστασιν ἀπ' ἀλλήλων, ἀπόστασιν καθ' ἣν αἱ βολαὶ εἰσὶν ἀσφαλεῖς, τὰ δύο πιστόλια κατεβίβασθησαν σχεδὸν ταυτοχρόνως, καὶ δύο πυροβολισμοὶ ἐπηκολούθησαν.

Ὁ στρατηγὸς, πληγεὶς κατὰ τὸν βραχίονα, ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ πιστόλιόν του, ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς φίλος μου κατέπεσε βαρῦς· ἡ σφαῖρα τῷ διεπέρασε τὸν πνεύμονα.

Ἀποθνήσκω, εἶπε ρέγγων πρὸς τοὺς μάρτυράς του, σπεύσαντας ἵνα ὑποστηρίξωσι τὴν κεφαλὴν του.

Ἄλλὰ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, κραυγὴ ἰσχυρὰ καὶ παράδοξος:

— Σε ἀγαπῶ, εἶπε γυνὴ ριπτομένη ἐπὶ τοῦ σώματός του· σε ἀγαπῶ καὶ θὰ σε ἀγαπῶ πάντοτε!

Καὶ πρὶν ἢ δυνηθῶμεν νὰ κρατήσωμεν τὴν χεῖρά της, ἡ δούλη Δάσχα ἐπλήγη εἰς τὴν καρδίαν διὰ τοῦ ἐγειριδίου της μετὰ τὴν ἐκ μαργάρου λαθὴν.

Τὴν ἐπιούσαν αἱ ἐφημερίδες τῆς Πετροπόλεως, κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, ἀφηγοῦντο ὅτι ὁ κόμης Τσχεμόβσκι ἐφρονεῖτο εἰς τὸ κυνήγιον· καὶ οὐδεὶς, πλὴν τῶν λαθόντων μέρος εἰς τὴν σκηνὴν, ἔλαθε τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης.

Ἡ δούλη Δάσχα ἐτήρησε τὸν λόγον της, καὶ ἠκολούθησε καὶ μετὰ θάνατον ἐκείνου, ὃν ἠγάπησε!

Δ. Μ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίως προπληρωτέας συνδρομὰς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιευόμενα ὄλως νέα μυθιστορήματα.